

akiknek szintén volt ragadványnevük a faluban.
Mi ezekben az időkben kaptuk a pecsétet, amit a család
igazán rosszul viselt, főleg nagybátyám jött dühbe,
ha valaki így szólította.

Az iskolában is azt kérdezték
az osztálytársaim: "Na, hol van az a puska?"
„Csak nekünk mondd meg, nem árulunk be,
ne félj!” rimámkodtak, kérleltek az órák közti
szünetekben meg hazafelé,
én meg olyan talányosan ingattam a fejem,
hogy okkal hihették: biztos tudom a rejtekhelyet,
néha tán még lövöldözök is a kertajában,
mint egy igazi rabsic, Sobri Jóska kései utóda,
de én inkább a nálunk csak egy éjszakára megszállt
pesti srácokra gondoltam, akik mielőtt még
végképp átlépték a határt, rám hagyták hősi történeteiket,
s azokban bizony bőven volt mindenféle fegyver,
amivel az orosz túlerőt néhány napon át föltartóztatták.
Azóta is elrejtethetlenül
velem vannak ezek a fegyverek!

